

— Боже-Божке! — простена женската, па току легна върху яйцата. Тъй голѣмото чуждо кукувиче яйце биде измжтено съ напъстренитѣ синигерски яйчица. Коравитѣ черупки се пукнаха, а отъ тѣхъ изкочиха голи мънички пиленца. Да, излупиха се тѣ, а вкжщи бѣше наистина тѣсно.

— У, какъ ни натискашъ! — записаха малкитѣ синигерчета, но кой ги слушаше?

„Тука съмъ и тука ще си остана!“ рече си кукувичето, па взе да се блъска и натиска, додѣ се

натъкми на най-хубавото мѣсто — истина виказвамъ! — а послѣ зяпна съ човка. И каква човка, Божицке! Голѣма, колкото всичкидруги заедно, че и нѣщо повечко. И какво биде натъпкано въ нея — едва ли би повѣрвалъ!

— У, не-наситно, Боже! — рече бащата, па пѣхна въ нея вече седмата тлъста вжсеница.

— Богъ да ни е на помощъ съ него! — рече майката и домъкна дванайсетата вече дъждовна глистя. И тъй цѣлия день дори до късна вечеръ. Вжсеници и дъждовни глисти, дъждовни глисти и вжсеници. А кукувичето все крѣщѣше: